

[Hartling.]

rimeligere og friere, og der er, forekommer det mig, ikke fremkommet et eneste argument derimod. Så snart tilhængerne af mono-polet skal argumentere imod vore ændringsforslag, giver de sig til at angribe noget, som ikke er foreslået. De siger f. eks., at de ikke vil have reklame i Danmarks radio; jeg svarer: det vil jeg heller ikke. De siger, man skal ikke give radioen slag-side mod ensidige kapitalistiske eller andre interesser; men det er der heller ingen der har foreslået.

Lad mig for klarheds skyld slå fast, at vi anser det for en rimelig fællesopgave, altså en statsopgave, at drive radio- og fjernsynsstationer og at opkræve en afgift og dermed betale Danmarks radio. Jeg anser det endvidere for uønskeligt at få reklamer i Danmarks radio. Det må også være sådan, at støjsendere og sendere, der forstyrrer normal modtagelse af radiospredningsstof, bør bekæmpes, og at man drages til ansvar for, hvad man udsender i radio og fjernsyn. Men når det nu, sådan som det er oplyst for os i udvalget, forholder sig sådan, at der kan udsendes programmer på FM-båndet, uden at disse udsendelser forstyrrer nogen, hvilke berettigede interesser skulle det så kunne krænke, at der var mulighed for at opnå en koncession?

Det ærede medlem fru Nina Andersen opregnede mange finansielle og tekniske betænkeligheder, så store, at man forstod, at det ærede medlem allerede næsten havde påtaget sig at indrette disse stationer. Det forekommer mig, at det ærede medlem satte kikkerten for det blinde øje, for der findes allerede nu en privatstation, som på en eller anden måde har klar sig finansielt og på en eller anden måde også har klar sig teknisk, og når vi foreslår en koncessionsordning, ligger det i ministerens hånd, at han under sit politiske ansvar forvalter denne koncessions udstedelsesret. Han kan stille betingelser, han kan fastsætte åremål, han kan have hånd i hanke med disse udsendelser. Jeg spørger: hvilke berettigede

interesser skulle det så kunne krænke at åbne mulighed for en sådan koncession? Og som allerede sagt, det sker alligevel. Der er udsendelser uden for Danmarks radio; det er ikke så let at sætte stakit omkring æteren. Er det ikke uhyre betænkeligt, at vi giver love, som vi ikke kan gennemføre overholdelsen af? Og når man siger: ja men sådanne udsendelser vil blive meget populære, og de vil komme til at ligge i et meget lavt plan, og det vil også trække Danmarks radio nedad, må jeg dog spørge: er Danmarks radio blevet ringere i den periode, hvor radio Mercur har optrådt? Det er mest gramofonpladeudsendelser. Er radioens gramofonpladeønskekoncerter blevet ringere i den periode? Svaret må blive nej, for den mulighed forelå ikke.

Vi synes, det er beskedne og fornuftige ændringsforslag, vi har stillet til §§ 1 og 2. Den foreslåede ordning kan ikke skade nogen, og den kunne måske bringe os ud af den naragtige situation, at der eksisterer en radiostation, som ligger og skvulper uden for grænsen. Og så er det noget uhyggeligt ved mono-polet, at Danmarks radio er den eneste, der må udsende. Man kunne frygte for, at det en skønne dag var den eneste, vi måtte høre, for hvis vi må høre svensk og tysk og russisk og amerikansk radiostof, hvorfor i alverden må vi så ikke høre anden dansk radio end statsradiofonien?

Jeg går videre til de to næste ændringsforslag om bestemmelserne om valget af radiatorådet. Som jeg sagde ved første behandling, synes et direkte lyttervalg at være det rimeligste, men det må, som jeg også allerede dengang sagde, erkendes, at der er store praktiske vanskeligheder forbundet dermed. De besvarelser af spørgsmål herom, som udvalget har modtaget, har ikke formindsket vanskelighederne, og vi må altså, da der heller ikke var nogen interesse fra anden side for at gå videre med sagen, modstræbende se i øjnene, at denne vej næppe er farbar.

Det næstbedste, når man sigter på en folkestyret radio, må så være at lade folke-